

Arrest

nr. 258 766 van 28 juli 2021
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 19 november 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 februari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 5 januari 2021 gehoord.

1.3. Op 11 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 februari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador, op 5 september 1970. U hebt altijd in San Salvador gewoond. U heeft vijf kinderen, waarvan één dochter uit een vorige relatie. U heeft een zoon en dochter woonachtig bij hun moeder in San Salvador, van wie u scheidde op 5 juli 2019. De twee andere kinderen die u met haar heeft kwamen met u naar België, met name uw zoon R. C., D. A. (...) (CG (...) en OV (...)) en uw dochter R. C., A. A. (...); CG (...) en OV (...)).

In 2005 opende u samen met uw broer een tankstation. Hier dienden jullie geld te betalen aan een bende die jullie afpersten, zo'n 100 dollar per maand. In 2011 verkochten jullie het tankstation en opende u een handelszaak waar u autobanden verhandelde. Ook hier werd u afgeperst. In 2015 vond hier een gewapende overval plaats door de rivaliserende bende van diegenen aan wie u afpersingsgeld betaalde. U sloot de zaak en opende met uw toenmalige vrouw, de moeder van uw twee kinderen hier in België, een bar. Ook hier werd u afgeperst door een bende. Ergens in het jaar 2016 werd uw toenmalige vrouw gecontacteerd door een bendelid die haar bedreigde met de dood en meer geld eiste. U praatte dit uit met een ander lid van deze bende die u goed kende. Op een dag werden in de ochtend, de zaak was nog gesloten, twee schoten afgevuurd op de handelszaak. Jullie besloten drie of vier maanden later de zaak stop te zetten.

In maart 2018 werd u telefonisch gecontacteerd door een bendelid die eiste dat u hem van een wapen zou voorzien. U verkocht uw auto en kocht op illegale wijze een wapen bij een bevriende agent. U bezorgde het bendelid dit wapen.

In juni 2018 opende u een nieuwe handelszaak waar u opnieuw banden verhandelde. Twee of drie dagen na de opening kwam een jongetje de zaak binnen en leverde aan één van uw werknemers een papiertje af met hierop de telefoonnummers van zijn bazen. U belde naar dit nummer en werd op de hoogte gesteld van het feit dat u ook hier aan hen geld diende te betalen. Twee keren per maand zouden ze honderd dollar komen halen. Gezien u geregeld op de baan was om banden te leveren, was het uw zoon die ook in de zaak werkte om hen het geld telkens te overhandigen.

Op 16 oktober 2019 werd u opgebeld door een bendelid die u zei dat u 2.000 dollar diende te betalen. Ze hadden dit geld nodig om advocaten te kunnen betalen om enkele van hun leiders vrij te krijgen. Dit was echter onmogelijk voor u, waardoor u uw zus contacteerde voor hulp. Zij bood u onderdak aan. U contacteerde uw zoon D. A. (...), die op zijn beurt uw dochter A. A. (...) informeerde, en de volgende dag trokken jullie alledrie naar uw zus. Ten tijde van jullie verblijf bij uw zus werd u gecontacteerd door een voormalige klant. Hij informeerde u dat de bende MS hun logo hadden aangebracht op het handelspand dat u bezat. U woonde ondergedoken bij uw zus tot aan uw vertrek uit El Salvador op 18 november 2019. U reisde, met transit in Panama en Spanje, naar België, waar u aankwam op 19 november 2019. Op 22 november 2019 dienden u en uw twee meegereisde kinderen een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u de bende vreest die u eerder viseerde.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw familie volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen, geboorteaktes, uw huwelijksakte en scheidingsakte, vluchtgegevens, documenten in verband met uw handelszaak, enkele krantenartikelen, foto's en dreigberichten die u ontving.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de problemen die u zou hebben gekend met een El Salvadoraanse bende. Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststelling dat u en uw kinderen doorheen het persoonlijk onderhoud voor

het CGVS tal van tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondergraven wordt. Uw zoon verklaart dat u werd opgebeld met de eis om 2.000 dollar af te geven en dat u zich op dat moment in het handelspand bevond (CGVS D. A. (...), p.14). U verklaart daarentegen dat u zich op dat moment op de baan bevond (CGVS, p.8). Uw zoon verklaart dat hij thuis was op het moment dat u hem hierover informeerde, waar hij ook zijn zus inlichtte (CGVS D. A. (...), p.14). U daarentegen verklaart dat uw zoon diegene was die zich in het handelspand bevond toen u hem opbelde om hem te informeren over het bewuste afpersingstelefoontje. U heeft er het raden naar hoe uw dochter werd geïnformeerd (CGVS, p.8 & 9). Dit zijn zeer tegenstrijdige verklaringen. Hoewel uw zoon opvallend genoeg niet weet op welke datum het telefoontje plaatsvond stelt u dat het op 16 oktober 2019 gebeurde (CGVS, p.8). Uw dochter heeft het evenwel over een dag later, 17 oktober 2019 (A. A. (...), p.14). Uw zoon verklaarde wel te weten dat er twee dagen zaten tussen u die opgebeld werd door de bendeleden en jullie verhuis naar uw zus. De dag nadien zou u namelijk nog druk bezig geweest zijn met het verkopen van zaken waardoor jullie nóg een dag zouden gewacht hebben om te verhuizen, zo ging hij verder (CGVS D. A. (...), p.8, 14 & 15). U had het dan weer over een verhuis de dag na het bewuste telefoontje, namelijk op 17 oktober 2019 (CGVS, p.9). Deze aanzienlijke tegenstrijdigheden ondermijnen op ernstige wijze het geloof in jullie asielrelaas.

Daar eindigen jullie tegenstrijdige verklaringen niet. Nadat jullie zouden zijn ondergedoken zou de bende 'MS' een 'tag' hebben aangebracht op het pand dat u uitbaatte. U stelt dat dit gebeurde zo'n vier dagen tot een week nadat u was ondergedoken bij uw zus (CGVS, p.9 & 10). Uw zoon verklaarde niettemin dat dit gebeurde de dag nadat u zou zijn opgebeld met de eis om 2.000 dollar te betalen en stelde expliciet dat jullie zich toen nog niet bij uw tante bevonden (CGVS D. A. (...), p.16). Uw zoon stelt dat het logo van MS in het zwart werd geschilderd (CGVS D. A. (...), p.17). U heeft dan weer geen weet van de kleur. Opvallend, gezien net u diegene was die volgens uw verklaringen door een voormalige klant telefonisch werd geïnformeerd over deze 'tag' (CGVS, p.10). Dat uw zoon het dan wel zou weten is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Dient te worden opgemerkt dat uw dochter zich hierover ook tegenspreekt. Zij verklaarde namelijk dat het iemand was die haar moeder hierover had geïnformeerd en dat zij, uw ex-vrouw dus, op haar beurt u hierover inlichtte (A. A. (...), p.15). Deze opeenstapeling van tegenstrijdige verklaringen komen het geloof in jullie relaas andermaal niet ten goede. Uw zoon verklaart verder dat hij, eens hij bij zijn tante was ondergedoken, geen enkele keer het huis verliet. Alleen u zou zijn buitengekomen voor boodschappen te doen, ging hij verder. Een paspoort had uw zoon naar eigen zeggen enkele maanden daarvoor al opgehaald (CGVS D. A. (...), p.9). Uit het administratief dossier blijkt zijn paspoort nochtans te zijn uitgereikt op 28 oktober 2019. Gezien hij verklaart een maand bij uw tante te zijn ondergedoken en het land te hebben verlaten op 18 november 2019, blijkt dit chronologisch gezien onmogelijk. Hiermee geconfronteerd antwoordt uw zoon dat hij niet zo zeker is van de situering in de tijd (CGVS D. A. (...), p.9). Het moge duidelijk zijn dat een volledig ondergedoken bestaan bij uw zus na de beweerde gebeurtenissen van midden oktober 2019 hiermee ondergraven wordt.

Ook wat andere zaken betreft spreken jullie elkaar tegen. U verklaart in maart 2018 een wapen te hebben moeten regelen voor een bendelid, u zou er 800 dollar voor hebben moeten betalen (CGVS, p.11). Uw zoon spreekt over 1.000 dollar (CGVS D. A. (...), p.12). Uw dochter stelt dat deze eis u werd gesteld via sms (A. A. (...), p.15), hoewel u verklaart dat u werd opgebeld met de vraag om een wapen aan de bende te bezorgen (CGVS, p.11). Het is daarnaast zeer opvallend dat uw zoon wel zou weten dat u 'iets' moest vastkrijgen en bezorgen aan de bende, maar dat hij absoluut geen idee had of het een wapen betrof (CGVS D. A. (...), p.11 & 12). Dat hij dit niet zou weten is weinig waarschijnlijk, indien deze zaken werkelijk gebeurd zouden zijn. Ook wat het geld betreft dat jullie dienden te betalen in het laatste pand zijn jullie niet consistent. Uw zoon verklaart dat dit op vaste dagen in de maand gebeurde, de eerste en de vijftiende (CGVS D. A. (...), p.14). U stelt dat er geen vaste dagen waren waarop ze langskwamen (CGVS, p.7). U verklaart verder dat ze de verhoging naar 2000 dollar nodig hadden omdat ze advocaten dienden te betalen om enkele van hun leiders uit de gevangenis te krijgen (CGVS, p.8). Uw dochter stelt dan weer dat ze géén motief opgaven voor de eis om 2.000 dollar te betalen (A. A. (...), p.14). Dit alles maakt het zeer moeilijk jullie asielrelaas als waar aan te nemen.

Verder springt de beperkte kennis van uw kinderen omtrent essentiële zaken van uw asielrelaas in het oog. Uw dochter weet niet of na het beweerde telefoontje waarbij ze 2.000 dollar van u zouden geëist hebben, u nog benaderd of opgebeld bent geweest. Zij heeft opvallend genoeg ook het raden naar de bende waarmee u verklaart jarenlang problemen te hebben gekend (A. A. (...), p.10). Men moge verwachten dat ze hiervan wel op de hoogte is. Ze kan evenmin zeggen of u met één dan wel met meerdere bendes problemen zou hebben gekend (A. A. (...), p.16). Ook de oorzaak van het beweerde schietincident op de bar is door haar niet gekend (A. A. (...), p.11). Gevraagd of jullie misschien gestopt waren met betalen antwoordt ze dat niet te weten. Verder weet ze niet hoeveel smeergeld jullie toen zouden betaald hebben. Hoe vaak en hoe u en uw vrouw hiervoor bedreigd zouden zijn geweest is voor haar ook een raadsel (A. A. (...), p.12). Uw dochter weet verder niet te zeggen of u of uw zoon ooit

fysiek aangevallen zijn geweest (A. A. (...), p.14). Evenmin weet ze te zeggen hoeveel u zou betaald hebben voor het wapen dat u aan de bende moest geven of hoeveel u had gekregen voor uw auto, die u zou verkocht hebben voor de aankoop van het wapen (A. A. (...), p.15). Hoewel ze stelt dat de bende het adres van jullie huis kenden weet ze verder niet te zeggen of ze ooit ook effectief het adres hebben meegedeeld (A. A. (...), p.18). De zeer gebrekkige kennis van uw dochter ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de problemen die u zou hebben gekend met El Salvadoraanse bendes.

Ook uw zoon blijkt maar weinig op de hoogte van deze problemen te zijn. Hij weet niet te zeggen of de berichten die u zou hebben gekregen van de bende via een sms-bericht, WhatsApp of een andere applicatie zouden zijn gekomen. Hoeveel berichten u zou hebben ontvangen, laat staan dat hij weet hoeveel u er neerlegt bij het CGVS, weet hij evenmin (CGVS D. A. (...), p.3). Hoewel u stelt dat er op de bar die u bezat op een dag twee schoten werden gelost, weet uw zoon dit aantal niet eens op te geven. Ook weet hij niet te zeggen hoelang na dit beweerde incident jullie de bar zouden gesloten hebben (CGVS D. A. (...), p.13). Evenmin weet hij of de politie de dag van dit incident zou zijn langsgekomen in de bar (CGVS D. A. (...), p.15). Dit alles verbaast enorm. Aangezien jullie samen het land zijn ontvlucht, zich op dezelfde feiten baseren, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat jullie over dergelijke zaken - die jullie noopten een toch wel heel drastische beslissing te nemen en het land te ontvluchten - zouden hebben gesproken en gedetailleerde informatie hieromtrent met elkaar zouden hebben uitgewisseld en besproken. Dat jullie zich dan oer tal van zaken op systematische wijze tegenspreken, kan niet worden aanvaard.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met El Salvadoraanse bendes.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als uitbater van een handelszaak van autobanden op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot, de door u en uw familieleden neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen, geboorteaktes, huwelijksakte, scheidingsakte en vluchtgegevens bevestigen uw identiteit en achtergrond alsook jullie herkomst uit El Salvador. Deze wordt in deze beslissing niet betwist. De krantenartikelen over de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst leveren geen steun voor uw beweerde problemen, individueel van aard. De algemene veiligheidssituatie werd hierboven reeds besproken. Dat u eigenaar zou zijn geweest van een handelspand, zoals de documenten daaromtrent aantonen, wordt ook niet in twijfel getrokken.

Wat de foto's betreft die moeten aantonen dat de bar die u ooit bezat werd beschoten, dient te worden opgemerkt dat hieruit op geen enkele manier af te leiden valt hoe deze 'ravage' tot stand kwam noch blijkt hieruit wie deze ravage zou hebben aangebracht, laat staan dat u hiermee aantoont dat het uw bar was. In het geval deze foto's effectief werden genomen nadat mensen op uw bar schoten, levert u

hiermee nog steeds geen bewijs voor uw verklaring dat u bedreigd werd door een bende. De bewijswaarde van deze foto's is dan ook nihil. De berichten die u neerlegt weten ook geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde bedreigingen kan worden vermoed dat u voor deze berichten beroep deed op derden, of dat u dit op een andere manier heeft geënceneerd of gemanipuleerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft.

Verzoeker betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat hij *“terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*. Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoeker bovendien achterhaald. Hij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan hij citeert uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Hij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift volgend stuk:

- Het rapport *‘Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs’* van 11 januari 2021 (stuk 3).

2.2.2. De verwerende partij laat op 13 april 2021 een nota met opmerkingen aan de Raad geworden.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar El Salvador de benedeleden te vrezen waarmee hij voor zijn vertrek uit El Salvador problemen kende. In de jaren voor zijn vertrek werd verzoeker in zijn hoedanigheid als eigenaar van een handelszaak afgeperst en bedreigd door bendes (notities CGVS, p. 5-8). Op 16 oktober 2019 werd verzoeker opgebeld door een bendelid die hem zei dat hij 2.000 dollar diende te betalen. Ze hadden dit geld nodig om advocaten te kunnen betalen om enkele van hun leiders vrij te krijgen (notities CGVS, p. 8). Omdat dit onmogelijk was voor verzoeker, contacteerde hij zijn zus voor hulp. Zijn zus bood verzoeker en zijn gezin onderdak aan, waarna verzoeker, zijn zoon en zijn dochter de volgende dag naar verzoekers zus trokken (notities CGVS, p. 8-9). Tijdens dit verblijf bij zijn zus werd verzoeker gecontacteerd door een voormalige klant, die hem informeerde dat de bende MS hun logo had aangebracht op het handelspand van verzoeker (notities CGVS, p. 10). Verzoeker woonde ondergedoken bij zijn zus tot aan zijn vertrek uit El Salvador op 18 november 2019 (notities CGVS, p. 9).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. De Raad duidt er vooreerst op dat door de commissaris-generaal terecht geoordeeld wordt dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas inzake beweerde problemen met een Salvadoraanse bende, aangetast is. Verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker, zijn zoon en zijn dochter ondergraven immers de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege een Salvadoraanse bende.

2.3.4.3.1. Wat betreft het feit dat verzoeker op 16 oktober 2019 zou zijn opgebeld door een bendelid die hem zei dat hij 2000 dollar diende te betalen, waarna verzoeker en zijn zoon en dochter onderdoken bij verzoekers zus tot aan hun vertrek uit El Salvador op 18 november 2019, leggen verzoeker, zijn zoon en zijn dochter tegenstrijdige verklaringen af. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers het volgende vastgesteld: *“Uw zoon verklaart dat u werd opgebeld met de eis om 2.000 dollar af te geven en dat u zich op dat moment in het handelspand bevond (CGVS D. A. (...), p.14). U verklaart daarentegen dat u zich op dat moment op de baan bevond (CGVS, p.8). Uw zoon verklaart dat hij thuis was op het moment dat u hem hierover informeerde, waar hij ook zijn zus inlichtte (CGVS D. A. (...), p.14). U daarentegen verklaart dat uw zoon diegene was die zich in het handelspand bevond toen u hem opbelde om hem te informeren over het bewuste afpersingstelefoontje. U heeft er het raden naar hoe uw dochter werd geïnformeerd (CGVS, p.8 & 9). Dit zijn zeer tegenstrijdige verklaringen. Hoewel uw zoon opvallend genoeg niet weet op welke datum het telefoontje plaatsvond stelt u dat het op 16 oktober 2019 gebeurde (CGVS, p.8). Uw dochter heeft het evenwel over een dag later, 17 oktober 2019 (A. A. (...), p.14). Uw zoon verklaarde wel te weten dat er twee dagen zaten tussen u die opgebeld werd door de benedeleden en jullie verhuis naar uw zus. De dag nadien zou u namelijk nog druk bezig geweest zijn met het verkopen van zaken waardoor jullie nóg een dag zouden gewacht hebben om te verhuizen, zo ging hij verder (CGVS D. A. (...), p.8, 14 & 15). U had het dan weer over een verhuis de dag na het bewuste telefoontje, namelijk op 17 oktober 2019 (CGVS, p.9).”* Gezien deze eis tot het betalen van 2000 dollar de directe aanleiding zou zijn voor verzoekers vlucht naar zijn zus en vervolgens naar Europa (*“Op 16 oktober 2019. Toen besloot ik dat het genoeg was, ik had bang dat als ik niet zou betalen, ze mijn zoon zouden laten verdwijnen. Dat deden ze vaak. Ik ging toen hulp zoeken en sprak met zijn zus. Zij bood aan dat we naar haar konden gaan.”*) (notities CGVS, p. 8), mag worden aangenomen dat verzoeker en zijn kinderen hierover eensluidende verklaringen afleggen, zeker nu verzoekers zoon mee in de zaak werkte met verzoeker.

Daarnaast leggen verzoeker en zijn kinderen eveneens tegenstrijdige verklaringen af in verband met de ‘tag’ die door de bende MS zou zijn aangebracht op het pand dat verzoeker uitbaatte, nadat zij zouden zijn ondergedoken. De commissaris-generaal wijst immers op volgende tegenstrijdigheden in hun verklaringen: *“Nadat jullie zouden zijn ondergedoken zou de bende ‘MS’ een ‘tag’ hebben aangebracht op het pand dat u uitbaatte. U stelt dat dit gebeurde zo’n vier dagen tot een week nadat u was ondergedoken bij uw zus (CGVS, p.9 & 10). Uw zoon verklaarde niettemin dat dit gebeurde de dag nadat u zou zijn opgebeld met de eis om 2.000 dollar te betalen en stelde expliciet dat jullie zich toen nog niet bij uw tante bevonden (CGVS D. A. (...), p.16). Uw zoon stelt dat het logo van MS in het zwart werd geschilderd (CGVS D. A. (...), p.17). U heeft dan weer geen weet van de kleur. Opvallend, gezien net u diegene was die volgens uw verklaringen door een voormalige klant telefonisch werd geïnformeerd over deze ‘tag’ (CGVS, p.10). Dat uw zoon het dan wel zou weten is op zijn minst*

opmerkelijk te noemen. Dient te worden opgemerkt dat uw dochter zich hierover ook tegenspreekt. Zij verklaarde namelijk dat het iemand was die haar moeder hierover had geïnformeerd en dat zij, uw ex-vrouw dus, op haar beurt u hierover inlichtte (A. A. (...), p.15)."

Dat geen geloof kan worden gehecht aan dit incident waardoor zij moesten onderduiken en vervolgens hun land van herkomst verlaten, wordt tevens bevestigd door de vaststelling dat de verklaringen van verzoekers zoon in verband met dit ondergedoken bestaan niet stroken met de informatie in zijn paspoort. In de bestreden beslissing wordt immers op het volgende gewezen: *"Uw zoon verklaart verder dat hij, eens hij bij zijn tante was ondergedoken, geen enkele keer het huis verliet. Alleen u zou zijn buitengekomen voor boodschappen te doen, ging hij verder. Een paspoort had uw zoon naar eigen zeggen enkele maanden daarvoor al opgehaald (CGVS D. A. (...), p.9). Uit het administratief dossier blijkt zijn paspoort nochtans te zijn uitgereikt op 28 oktober 2019. Gezien hij verklaart een maand bij uw tante te zijn ondergedoken en het land te hebben verlaten op 18 november 2019, blijkt dit chronologisch gezien onmogelijk. Hiermee geconfronteerd antwoordt uw zoon dat hij niet zo zeker is van de situering in de tijd (CGVS D. A. (...), p.9). Het moge duidelijk zijn dat een volledig ondergedoken bestaan bij uw zus na de beweerde gebeurtenissen van midden oktober 2019 hiermee ondergraven wordt."*

Ook de context waarin deze afpersing gebeurde, maken zij bovendien niet aannemelijk. Immers leggen verzoeker en zijn kinderen inconsistente verklaringen af over de *renta* die zij dienden te betalen in het laatste pand en de reden waarom ineens een bedrag van 2000 dollar werd geëist. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt: *"Ook wat het geld betreft dat jullie dienden te betalen in het laatste pand zijn jullie niet consistent. Uw zoon verklaart dat dit op vaste dagen in de maand gebeurde, de eerste en de vijftiende (CGVS D. A. (...), p.14). U stelt dat er geen vaste dagen waren waarop ze langskwamen (CGVS, p.7). U verklaart verder dat ze de verhoging naar 2000 dollar nodig hadden omdat ze advocaten dienden te betalen om enkele van hun leiders uit de gevangenis te krijgen (CGVS, p.8). Uw dochter stelt dan weer dat ze géén motief opgaven voor de eis om 2.000 dollar te betalen (A. A. (...), p.14)."*

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij zijn land is moeten ontvluchten omwille van bedreigingen vanwege een Salvadoraanse bende, blijkt ten slotte nog uit de beperkte kennis van zijn kinderen omtrent essentiële zaken van zijn asielrelaas. De commissaris-generaal overweegt dienaangaande terecht als volgt: *"Verder springt de beperkte kennis van uw kinderen omtrent essentiële zaken van uw asielrelaas in het oog. Uw dochter weet niet of na het beweerde telefoontje waarbij ze 2.000 dollar van u zouden geëist hebben, u nog benaderd of opgebeld bent geweest. Zij heeft opvallend genoeg ook het raden naar de bende waarmee u verklaart jarenlang problemen te hebben gekend (A. A. (...), p.10). Men moge verwachten dat ze hiervan wel op de hoogte is. Ze kan evenmin zeggen of u met één dan wel met meerdere bendes problemen zou hebben gekend (A. A. (...), p.16). Ook de oorzaak van het beweerde schietincident op de bar is door haar niet gekend (A. A. (...), p.11). Gevraagd of jullie misschien gestopt waren met betalen antwoordt ze dat niet te weten. Verder weet ze niet hoeveel smeergeld jullie toen zouden betaald hebben. Hoe vaak en hoe u en uw vrouw hiervoor bedreigd zouden zijn geweest is voor haar ook een raadsel (A. A. (...), p.12). Uw dochter weet verder niet te zeggen of u of uw zoon ooit fysiek aangevallen zijn geweest (A. A. (...), p.14). Evenmin weet ze te zeggen hoeveel u zou betaald hebben voor het wapen dat u aan de bende moest geven of hoeveel u had gekregen voor uw auto, die u zou verkocht hebben voor de aankoop van het wapen (A. A. (...), p.15). Hoewel ze stelt dat de bende het adres van jullie huis kenden weet ze verder niet te zeggen of ze ooit ook effectief het adres hebben meegedeeld (A. A. (...), p.18). De zeer gebrekkige kennis van uw dochter ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de problemen die u zou hebben gekend met El Salvadoraanse bendes.*

Ook uw zoon blijkt maar weinig op de hoogte van deze problemen te zijn. Hij weet niet te zeggen of de berichten die u zou hebben gekregen van de bende via een sms-bericht, WhatsApp of een andere applicatie zouden zijn gekomen. Hoeveel berichten u zou hebben ontvangen, laat staan dat hij weet hoeveel u er neerlegt bij het CGVS, weet hij evenmin (CGVS D. A. (...), p.3). Hoewel u stelt dat er op de bar die u bezat op een dag twee schoten werden gelost, weet uw zoon dit aantal niet eens op te geven. Ook weet hij niet te zeggen hoelang na dit beweerde incident jullie de bar zouden gesloten hebben (CGVS D. A. (...), p.13). Evenmin weet hij of de politie de dag van dit incident zou zijn langsgekomen in de bar (CGVS D. A. (...), p.15)." In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht opgemerkt dat aangezien zij samen het land zijn ontvlucht, zich op dezelfde feiten baseren, in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat zij over dergelijke zaken – die hen noopten een toch wel heel drastische beslissing te nemen en het land te ontvluchten – zouden hebben gesproken en gedetailleerde informatie hieromtrent met elkaar zouden hebben uitgewisseld en besproken. Deze vaststellingen ondergraven dan ook verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.3.4.3.2. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij en zijn kinderen getraumatiseerd zijn door wat zij hebben meegemaakt. Het is dan ook niet ernstig dat de commissaris-generaal zich focust op kleine details. Tevens dient rekening gehouden te worden met de jonge leeftijd van zijn kinderen. Verzoeker belastte hen dan ook niet met elk detail van de bedreigingen en afpersingen. Voorts oppert hij nog dat zij “*geen computers zijn die alles op dezelfde manier registreren*” en dat het niet verwonderlijk is dat zij elk de gebeurtenissen iets anders beleefd hebben en zich deze anders herinneren.

De Raad wijst erop dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit hun land van herkomst. Deze tegenstrijdigheden ondergraven dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verder benadrukt de Raad dat van verzoeker en zijn kinderen kan worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over kernaspecten van hun asielrelaas, zoals met betrekking tot de bedreigingen en afpersingen door bendes, de ‘tag’ die de bende MS had aangebracht op het handelspand en de *renta* die diende betaald te worden, gezien deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische en stresserende ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan indien zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Ook van een jong persoon kan worden verwacht dat deze in staat is coherente verklaringen af te leggen over kernaspecten van het vluchtrelaas en op de hoogte is van de redenen van het vertrek uit het land van herkomst. De Raad stelt vast dat de zoon en dochter van verzoeker respectievelijk 23 en 21 jaar oud zijn. Waar eventueel nog kan worden aangenomen dat verzoekers kinderen bij hun vertrek uit hun land van herkomst in november 2019 niet helemaal op de hoogte waren van alle gebeurtenissen, kan er niettemin redelijkerwijze vanuit worden gegaan dat verzoeker deze gebeurtenissen intussen met zijn kinderen heeft overlegd en hen volledig inlichtte over zijn problemen met de bendes omwille waarvan zij hun land van herkomst dienden te verlaten. Het vastgestelde gebrek aan kennis in hoofde van verzoekers kinderen betreft essentiële elementen van het asielrelaas en doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Waar verzoeker nog benadrukt dat hij uitgebreid heeft verteld over de jarenlange problemen die hen gedwongen hebben El Salvador te verlaten, merkt de Raad op dat het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen niet van aard is afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.3.4.4. Verzoeker betoogt verder dat niet ontkend wordt dat hij een kleine handelaar was, verschillende zaken heeft gehad en telkens afgeperst werd door bendeleden. Verzoeker verwijst naar het rapport “*Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs*” van januari 2021 (bijlage 3 van het verzoekschrift) en stelt dat hieruit blijkt dat hij een risicoprofiel heeft. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de werking van de bendes niet kent.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat aan de vraag tot het betalen van een eenmalige *renta* van 2000 dollar, wat volgens hem de aanleiding was om te vluchten -eerst naar zijn zus, dan naar het buitenland- niet geloofwaardig wordt geacht omwille van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties tussen zijn verklaringen en die van zijn kinderen en het gebrek aan kennis in hoofde van zijn kinderen inzake essentiële elementen van het asielrelaas. Een verwijzing naar een algemeen rapport over bendes in El Salvador – wiens bestaan in de bestreden beslissing niet wordt betwist – en zijn profiel als kleine handelaar volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande vaststellingen, manifest in gebreke.

Waar verzoeker als handelaar met verschillende opeenvolgende zaken stelt jarenlang afgeperst te zijn door bendeleden, merkt de Raad het volgende op.

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing

voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", §§ 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", §§ 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een *actor*, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen. Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd. De beoordeling van dit risico is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet hierbij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij ernstige problemen riskeert bij een terugkeer naar El Salvador omwille van afpersing.

In casu dient vooreerst te worden vastgesteld dat de betaling van de maandelijkse of tweewekelijkse *renta* geen dusdanig effect op het leven van verzoeker en zijn gezin had dat het gelijkgesteld kan worden met vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verklaarde sinds hij begon zaken te doen in 2005, telkens *renta* moest betalen aan een bende (notities CGVS, p. 5). Het ging om 100 tot 200 dollar per maand (notities CGVS, p. 5 en 7). Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker, toen de bende plots extra geld eiste van zijn ex-vrouw voor de bar die verzoeker samen met haar had en van hem de camionette eiste, hij dit kon oplossen door een ander bendelid dat hij kende, te contacteren waardoor het probleem uiteindelijk opgelost is geraakt (notities CGVS, p. 6).

Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat de betaling van een maandelijkse of tweewekelijkse *renta*, die op zich verwerpelijk is, zijn leven en dat van zijn gezin dusdanig bemoeilijkte dat zijn situatie gelijkgesteld kan worden met vervolging dan wel ernstige schade.

Verder dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat het louter betalen van de *renta* voor de handelszaak van verzoeker, die intussen is stopgezet (notities CGVS, p. 8), in hoofde van verzoeker een actueel of toekomstig risico op vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet inhoudt. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de *renta* duidelijk nauw was verbonden met het uitbaten van een handelszaak en niet met verzoekers persoon. Verzoekers ex-vrouw, die mee de bar uitbaatte die in 2016 werd stopgezet, woont nog steeds in El Salvador en heeft momenteel geen problemen met de bende aan wie ze toen *renta* betaalden (notities CGVS zoon D.A.R.C., p. 16, de moeder moest verhuizen omdat het huis te groot was, niet omwille van problemen; notities CGVS dochter A.A.R.C., p. 10, de laatste keer dat haar moeder problemen had met de bendes was in 2016 met de bar). Verzoeker heeft voor zijn vertrek uit El Salvador de zaak stopgezet en alles verkocht (notities CGVS, p. 9), zodat de zaak niet meer bestaat en er geen *renta* voor een onbestaande zaak kan worden gevraagd.

De Raad besluit dat er in hoofde van verzoeker geenszins een actueel noch toekomstig risico kan ontwaard worden om bij terugkeer blootgesteld te worden aan vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt hierbij dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de plotse vraag van de bende tot het betalen van een *renta* van 2000 dollar in oktober 2019.

2.3.4.5. Verder merkt de Raad nog op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hierin niet.

Uit wat voorafgaat is immers gebleken dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnd wordt door tegenstrijdige verklaringen.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit voormelde landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden, zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zouden zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder onderstreept de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere problemen met bendes in El Salvador en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.4.6. Waar verzoeker nog verwijst naar de huidige coronacrisis en betoogt dat hij bij terugkeer naar El Salvador niet alleen zal worden geconfronteerd met bendes die hem afpersen, maar ook geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte, beperkt hij zich tot loutere beweringen en hypothesen die hij niet staft aan de hand van concrete en objectieve gegevens en informatie. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om elementen aan te reiken die zijn voorgehouden vrees *in concreto* aannemelijk kunnen maken. Verzoeker blijft daartoe *in casu* in gebreke.

De Raad wijst er ook op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

2.3.4.7. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het aan het verzoekschrift gevoegde rapport (stuk 3) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens

dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker meent niet te begrijpen *“hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde persartikels, die overigens dateren uit 2019, laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET